

En del av mig

Tiden stod stilla, jag hade ingen aning om hur länge jag hade suttit där. Mina krafter började ta slut och jag kände hur jag sakta blev allt svagare och svagare.

Konstigt nog kände jag mig helt lugn, vi visste ju att den här dagen skulle komma förr eller senare. Tryggheten som strömmade in inom mig fick mig att slappna av en aning, jag förstod inte hur han kunde vara så lugn medan jag själv innerst inne bara ville bryta ihop av panik. Det fanns verkligen ingenting jag kunde göra den här gången. Vi visste båda två att det här skulle bli slutet för oss.

Fagur var mitt allt, en del av mig. Utan honom hade jag ingen aning om vad jag skulle göra.

Jag minns så väl den dagen då Fagur föddes. Jag var åtta år och hade precis kommit hem från skolan då jag plötsligt kände mig lyckligare än vad jag någonsin hade gjort förut, jag drog in ett djupt andetag och förundrades över hur lätt det plötsligt var att andas. Just då hade jag ingen aning om vad som hade hänt och jag hade aldrig kunna ana det som väntade.

De kommande veckorna var inte alls som det brukade. Jag hade kraftiga humörsvängningar och ibland fylldes jag med känslor som var helt obeskrivliga och som inte ens kändes som mina egna. För det mesta var jag rädd, riktigt skräckslagen, men hade ingen aning om varför.

Efter att det hade gått ungefär en månad så ville mamma ta med mig till hennes barndomshem som låg en liten bit utanför byn som vi bodde i. Det var en ganska stor gård som hennes föräldrar hade sålt till ett par som hade en massa islandshästar. Vi brukade åka dit ibland eftersom att hon tyckte att det skulle vara nyttigt för mig att komma ut lite mer och tillbringa lite mer tid tillsammans. Jag visste att det betydde ganska mycket för henne eftersom att hon var uppvuxen där och allt men själv hade jag aldrig haft något större intresse för djur och sådant.

Men den här dagen ändrade mitt liv fullständigt. Det var då jag träffade Fagur för första gången.

När vi väl var framme kändes det som att en del av mig redan var där.

Vi gick ner till hagarna för att kolla på hästarna, det var då jag såg honom. Det var som att tiden stannade. Vi såg varandra i ögonen och känslan av ren lycka och förskräckelse for igenom mig på samma gång. Och mitt undermedvetna sa mig att

han kände exakt samma sak. Jag drog efter andan sedan stod vi bara som fastfrusna och såg på varandra, vad mer kunde vi göra? Ingen av oss förstod vad som stod på.

Han var den vackraste varelsen jag någonsin hade sett, ett litet föl med kolsvart päls som stod åt alla håll och en bred bläs som löpte längs nosryggen.

En våg av nyfikenhet drog över mig, det var omöjligt att tänka klart och jag kunde inte släppa honom med blicken. Det var så många tankar som snurrade runt inne i huvudet på mig, jag förstod ingenting, vad var det som hände egentligen?

Det är en fråga som ingen någonsin kommer att kunna svara på. Det ända jag vet är att på något sätt uppstod det en sorts koppling mellan oss. Jag kände inte bara mina egna känslor längre utan även hans, och jag vet att det var precis likadant för honom.

När jag var nio år så köpte vi honom, och han var inte bara min bästa vän, utan han var en del av mig. Bandet som skapades mellan oss var något riktigt speciellt. I början kunde det bli riktigt påfrestande att alltid gå runt och känna vad någon annan kände. Och eftersom att det dessutom var en häst som stod mig närmare än vad någon annan någonsin skulle kunna göra så kände man sig såklart lite udda...

Men så småningom så lärde vi oss att kontrollera allt, och med tiden insåg jag vilken otrolig styrka och kraft vi hade tillsammans. Jag berättade aldrig om vårt band för någon mer än mina föräldrar, jag kände att det inte var värt det, ingen skulle i alla fall kunna förstå. Men jag hade inte heller ljugit om någon hade frågat mig. Fagur var en del av mig, den del som var viktigast i mitt liv. Så jag brydde mig aldrig vad folk tyckte och tänkte om mig. För jag hade allt jag behövde.

Vi delar så otroligt många fina minnen ihop, allt bus vi hittat på tillsammans, all glädje och sorg. Det är så fruktansvärt mycket vi har att minnas efter att vi har levt arton år tillsammans. Men när man väl sitter här och vet att vi snart ska skiljas för all framtid så känns arton år som ingenting. Det är så mycket kvar jag vill få uppleva tillsammans med honom.

Allt kan förändras så snabbt, från att känna Fagurs fridfulla glädje och njutning av sin frukost till en rädsla utan dess like som sedan över går till en fruktansvärd smärta.

De andra hästarna i hagen hade blivit rädda för någonting och fick panik. Och på något olyckligt sätt blev Fagur sparkad och fick inre blödningar. Det fanns ingenting en veterinär hade kunna gjort, inte när man bor som oss och aldrig hade hunnit fram till en klinik i tid, innan det hade varit försent.

Jag satt i halmen inne i hans box med hans huvud i mitt knä. Den fruktansvärda smärta skar in genom mig. Jag strök honom längs nosryggen och gjorde allt jag kunde

för att få honom att tänka bort smärtan. Han var så lugn, det var så här han ville att det skulle gå till, bara vi två tillsammans ända in i slutet. Rädslan som han kände tidigare var helt borta, nu var det bara min egen rädsla som låg kvar. Jag stod inte ut med att behöva förlora honom, han betydde allt för mig. Men det fanns verkligen inget jag kunde göra längre.

Mina ben hade domnat bort av tyngden från hans huvud, men jag skulle aldrig flytta på mig, aldrig någonsin. Vi såg varandra i ögonen under hela tiden, även om hans ögon var trötta och tunga ville han inte släppa mig med blicken.

Smärtan som tidigare var helt olidlig började nu sakta att avta. Jag kände mig så svag att jag inte orka hålla uppe mig själv. Försiktigt vilade jag min kind mot hans och vi såg in i varandras ögon. Smärtan var helt borta, en liten pust av lycka och lättnad mötte mig. Jag tog ett djupt andetag och samtidigt som jag andades ut såg jag hans ögon stängas långsamt. Sen blev det helt tomt inom mig.

Det var en del av mig själv som försvann den dagen. En del som jag aldrig kommer att kunna få tillbaka. Men den otroliga tacksamheten för att jag fick en chans att dela mitt liv med denna underbara varelse är enorm. Nu måste jag leva vidare utan min älskade Fagur men efter allt han har gjort för mig så är det de minsta jag kan göra för honom.

Skrivet av: Ellen Nilsson